

Władysław Broniewski

A tölgy

(Dab)

Kemény léptekkel megyek,
az élet úgy pereg le rólam, mint őszi falevelek.
Milyen levelek? – tölgy, jegenye, som
oh, ez fáj nagyon.

Nos? volt néhány ifjú szerelem
és rémület és álmatlan éjjelek,
sok gyöngédség, düh és kegyelem,
minden szétperg.

Ím hullanak a levelek,
nézd, mi volt.
Valamennyin nevek
sorold.

Ó, nem! Már kopaszok ezek az ágak,
makacsok.
Mikor rabok a szív és vágyak,
hogya legyek boldog?
Marad a csupasz törzs és ág,
fölöttük szelek süvítenek, nagyok.
Bátorság!
Én – a tölgy vagyok.

1961. X. 18.

*

Az utolsó vers

(Wiersz ostatni)

Szerettél engem, de nem úgy
ahogy kell, ahogy más,
mentünk, de göröngyös lett az út -
megbocsáss.

Én még... Egy évig, kettőig, vagyok.
S felejttem majd.
De lélekharangot kongatok,
amíg fáj s amíg tart.

Minek neked e harang, drága,
mely messziről üzen?
Gyenge szerelem, semmi halála
és továbblépsz hirtelen.

Mit ad az élet? – gondot és verset
(és te már nem vagy nékem).
Hát bíznom kell, vinni a terhet
és írni költeményem.

Mit ad az élet? – már tudod talán,
csapodár szentem? –
e bánatot, e verset csupán,
mely szeret engem.